

O vzgoji otrok

O igralnem hudiču in vzgoji otrok

Druga vrsta ljudi je že od mladosti navezana na vsakovrstne igre. Časa ne morejo preživeti drugače kot z uganjanjem norčij in igranjem. To nagnjenost vzbudijo kratkovidni starši s tem, da majhnim otrokom stalno nabavljajo veliko množico igrač, da bi jih s takšnimi igračami navadili na dejavnost.

Glejte, to je draga pot, po kateri dospejo hudobne duše umrlih ljudi v meso takšnih otrok. Kajti te otroke duhovi, ki so v njih, spodbujajo, da hočejo imeti vedno več igrač. Otroci nekaterih staršev imajo toliko igrač, da znese nakupna cena že večji kapital. Otroci se izgublajo v tem igranju, da imajo še komaj kaj interesa za nekaj drugega. Tako v že najzgodnejši mladosti vsajeni igralni hudič združi v sebi trajno slast do igre in zabave, pozneje strast do dobička in končno z njo povezano slo po oblasti. Tega hudiča je najtežje izgnati iz človeka.

Ali ne bi bilo boljše, če otroci že morajo imeti igrače, da bi jim dali kot igrače takšne stvari, ki so tako ali drugače povezane z MOJO mladostjo na Zemlji? S tem bi se otrokom vsadili dobri nagibi. In ko bi bili večji, bi se z veseljem zanimali za globlji pomen svojih igrač. V takšnih razmerah bi imel duhovni učitelj gotovo razveseljivo delo v zasajanju mladega vinograda in bi kmalu želi presenetljive sadove. Tako pa se tu začne obratna pot. Namesto za nebesa, se otrok že zgodaj šola za pekel, ki na koncu tudi *triumfira*.

Kajti takšni ljudje se imajo zlahka za dobre, pravične in po njihovih svetih merilih za popolnoma krepostne, zato tudi nikoli ne mislijo na poboljšanje. V duhovnem svetu bo potrebno zelo veliko časa in truda, da bi te ljudi spravili na pot popolnosti. Kajti za takšne ljudi MENE ali sploh ni, ali pa me imajo kvečjemu za ubogega moralista starih časov, katerega morala pa zdaj nima sploh nobene vrednosti več, ker so dandanes iznašli veliko boljše.

V duhovnem svetu piha seveda drugačen veter. Je sicer veter milosti, smrdi pa za takšne duše hujše kot kuga. Zato že pred tem bežijo od krajev, kjer bi se morda vendarle lahko srečali s takšnim vetrom milosti. Povem vam: iz te vrste ljudi bodo nekoč mnogi prišli v poslednjo nesnago materije.

Bistvo in posledice jeze

Razkriti hočemo nadaljnjo, zelo nevarno vrsto obsedenosti. Ta je v tem, da hudič jeze zasede človekovo zemeljsko telo. Ta obsedenost *je najnevarnejša*, ker takšen hudič jeze nikoli sam ne obsede nekega telesa temveč še množica podložnih hudobnih duhov z njim.

Jeza je najostrejše nasprotje ljubezni in tvori resnično glavno sestavino Satana. Jeza pa ne more obstajati brez hrane, zato ima vedno okrog sebe nešteto množico hranilnih duhov, iz katerih sesa in črpa. Kot ljubezen ne more obstajati brez hrane, ki

je nasprotna ljubezen, tako tudi jeza ne more obstajati brez nasprotne jeze. Poglejmo, kakšno hranilno pomočniško sodrigo ima okrog sebe.

Sovraštvo je glavni hranilec jeze, potem pa napuh. Iz tega izhajajo samoljubje, nevoščljivost, skopuštvost, zakonolomstvo, prešuštvo, zaničevanje vsega božjega, globoko zaničevanje sebi enakih, umor in uboj, sla po oblasti - in na koncu popolna brezvestnost. To so pomočniki hudiča jeze, od katerih ima vsak še pomembno število podrejenih hudih duhov, ki se dajo zlahka prepoznati v raznovrstnih strasteh z jezo obsedenega človeka.

Tega hudobnega duha je prav tako težko izgnati iz mesa kakšnega človeka, kot je težko pogasiti veliko hišo, ko je ogenj zajel že vse njene dele. Tu ni drugega sredstva, kot pustiti jo zgoreti do zadnjega bruna in ohlajen pepel preiskati, ali je v njem mogoče najti še kaj, kar ogenj ni požrl.

Ker pa je ta hudič jeze zelo zloben, maramo vendar ugotoviti, kako pride ta izvržek pekla v človeško meso. Ta duh ne pride šele s časom v človekovo meso, temveč je že pri spočetju položen vanj kot pekleno seme in tudi mora biti tam, ker pogojuje rast mesa. Toda seme ne pride do samostojnosti, če novorojen človek ne dobi priložnosti za njegov razvoj.

Šele z napačno vzgojo se zbira ta hudobna snov v jetrih. Ko je enkrat tu v polni meri pričujoča, prebudi ta snov samostojnost hudiča jeze. Ta kmalu ujame vso dušo v svoje območje, zaradi česar postane človek v kratkem času pravi hudič.

Poleg tega pri mnogih ljudeh ni ravno nujno, da ta meseni hudič popolnoma doseže lastno samostojnost, temveč se z njegovim izhlapevanjem specifike zla širijo po vsem telesu in sicer najprej s krvjo. Ta postane zelo lahko vzkipljiva, če je vsaj deloma nasičena s to specifikom. S krvjo dospe v živce, po teh v duha živčevja in po duhu živčevja v dušo. Ko je ta zla specifika prešla tudi njo, je človek že napol hudič in se ni dobro družiti z njim.

To vrsto ljudi prepoznamo po tem, da nad vsako malenkostjo, ki se jih kar najmanj tiče, silno vzkipijo in so takoj pripravljeni preklinjati in udariti. Podobni so rdeče žarečemu železu, ki se samo zase zdi popolnoma mirno. Če pa vržemo nanj najlažjo žagovino, pa se bo v trenutku pokazal dim in ogenj! Vsemu temu pa se lahko kljub tovrstnemu nagnjenju izognemo s pravo vzgojo otrok. Največje zlo pri vzgoji je razvajenost. Otrok kmalu opazi, kakšne nespodobnosti lahko počenja, ne da bi bil kaznovan. Potem poskuša tvegati vedno večjo nespodobno st. Če pustijo starši tudi to malo ali sploh nič kaznovano, je otrok že dosegel določeno jezavost. Kmalu se sprevrže v silnega zahtevneža in prav ukazuje, da mu morajo dati tisto, kar zahteva. Če mu zavrnejo izpolnitev njegovega poželenja, postane od jeze kmalu žareče rdeč,

nesramen in predrzen.

Če se pustijo starši s tem ostrašiti in popustijo otrokovi divji zahtevnosti, je ta že dosegel prvo stopnjo hudičevske samostojnosti. Kmalu nato se začne odraščajoči otrok svojim staršem vsiljevati kot brutalen ukazovalec. In staršem se kmalu resnično ne bi več dobro pisalo, če ne bi hoteli ustreči zahtevi svojega nevzgojenega otroka.

Ko postane takšen otrok starejši, večji in močnejši, bi marsikateri starši ne bili več varni, če ne bi boleznih takšnih otrok ukrotile tega mesenega hudiča. Samo boleznih ga do določene stopnje spet izženejo, posebno v času, ko se je polastil krvi. Škrlatinka, izpuščaji, pegavost, koze in še druge boleznih so odganjalna sredstva tega uničevalca človeške narave. Toda te izženejo hudobne specifike samo iz krvi.

Duhovno in telesno bi bilo za starše in otroka dobro, če bi bili po preboleli boleznih, s katero sem jim prišel JAZ na pomoč, pametni in bi odslej otroka vzgajali v skladu z mojo ureditvijo. Če ga pa po takšnih boleznih razvajajo še močnejše kot prej, je navadno naslednje stanje hujše od prejšnjega. Kajti če je ta meseni hudič v otroku opazil, da se pot skozi kri ni obnesla, napade živce. Če so ti napadeni, postane otrok izredno občutljiv, kar imajo starši navadno za bolezensko stanje. Otroku dajo potem vse, karkoli zahteva, da ga zaradi domnevno slabih živcev ja ne bi razburjali.

Tu moram JAZ spet poseči in obiskati otrokovo meso z grižo ali močnim kašljem, da se s tem ta specifika odstrani iz živcev. To otrokovemu telesu nekaj časa pomaga. Toda skoraj boljše je, če je otrokovi duši takšno pokvarjeno telo odvzeto prej, preden je lahko meseni hudič napadel tudi dušo. Zaradi tega navadno takšnim staršem odvzamem otroke, ki so jih preveč razvadili, kar običajno počnejo tisti starši, ki imajo samo malo otrok.

Ker pa JAZ s človeškimi otroki zasledujem višji cilj, kot da bi bili samo nečimrna igrača nezrelih staršev, ne preostane nobeno drugo sredstvo, kot da takšnim staršem odvzamem otroke in jih izročim MOJIM angelom v nadaljnjo vzgojo. Zaradi tega si večinoma izberem tiste otroke, ki so jih starši razvadili. Pretirana ljubezen staršev do otrok je zato običajno vzrok njihove smrti. Če bi jih pustil telesno živeti, bi njihova duša prej ali slej zapadla peklju. Zaradi tega je smrt telesa boljša, da ostane duša ohranjena za nebesa. Zato se tudi nihče ne sme čuditi, če toliko otrok umre v mladosti in pogosto že v zibelki, kajti JAZ najbolje vem, zakaj jih že tako zgodaj vzamem s sveta. Boljše je, da postanejo slabotni nebeški duhovi, kot da bi na svetu postali močni peklenški duhovi.

Tu in tam pa se mora tl1di zaradi sveta zgoditi, da takšni duhovi jeze dorastejo. Če starši še pravočasno dovolj energično zatrejo samovoljo takšnih otrok, lahko postanejo iz njih prav uporabni, na tem ali drugem področju zelo vneti ljudje. Če pa se

v njih vzbudi jeza, pa iz njih zlahka nastanejo pretepači, uporniki in ne redko mučitelji človeštva. Zato polagam na srce vsem staršem, če odkrijejo pri katerem svojih otrok jezo, togoto, domišljavost, sebičnost, samoljubje in upornost, da se tem strastem uprejo z vso energijo. Lahko se zgodi, da bodo tako pridobili prav pridne in koristne ljudi, ker se z energično vzgojo lahko zla specifika ognja jeze v njih s psihokemičnim procesom spremeni v koristno energijo.

Premagovanje jeze

Ker je hudič jeze tako nevarno bitje, če je v posesti človeškega mesa, je nujno neredko tudi cele generacije telesno ubiti s kugo in drugimi uničevalnimi boleznimi, preden more ta hudič popolnoma pritegniti duše v svoje bitje. Predvsem pa je najpomembnejše za vsakega človeka, ki mora izobraziti svojo in svojih otrok dušo, da se drži prave diete, s katero bo rešena ne le duša, temveč bo lahko tudi človekovo telo v blagor svoje duše doseglo kar se da visoko starost. To pa se ne more zgoditi, ker ljudje te diete večinoma ne poznajo ali se ne ravnaajo po njej.

Kako je vendar treba že od rojstva vzgajati otroka, da se v zrelih letih lahko drži tistega psihičnega in telesnega dietnega reda, ki mu edini omogoča, da doseže mirno, visoko starost in s tem zagotovi svoji duši trden, vso večnost trajajoč obstoj? Če otrok že v zibelki kaže, da je zelo občutljive narave in se da zlahka razdražiti, naj se dokler še nima spomina - hrani s takšnimi sredstvi, ki ne razgrevajo krvi, temveč jo mehko hladijo. Če mati otroka doji, naj se vzdrži alkoholnih pijač in se varuje čustvenega razburjanja. Kajti s tem nabira v svoje prsi specifike, ki so hrana tega ognjenega duha. Vzdrži naj se tudi takšnih jedi in pijač, ki potrebujejo za prebavo zelo veliko žolča. Stročnic, posebno fižola, takšni materi vsekakor ni svetovati, pač pa blage mesne juhe, tudi pečenko iz mesa čistih živali, močnate jedi iz pšenice, rži in bele koruze. Primerna sta z vodo pripravljena ječmenova kaša ali v posnetem mleku kuhan riž.

Če da mati otroka dojeti k dojiljinim prsim - to sicer nikoli ni ravno dobro - je pa treba prej preveriti, katerega duha je otrokova dojilja. Če se ugotovi, da ima dobro in blago dušo, mora tudi ona upoštevati isto dieto pri jedi in pijači in obvladovanju svojih čustev, kot je predpisana materi. Otroka je treba odvaditi od prsi, ko se pokažejo prvi zobje. Z zobmi se začne izoblikovati spomin.

Kuhani pšenični kosmiči, pomešani z nekoliko čistega medu, bi bili najboljša začetna hrana za jeznoritega otroka. Lahko pa se vzame tudi ječmenova voda, oslajena z nekoliko medu ali sladkorja. Dobro in včasih še boljše so kuhane fige in kuhani rožiči. Za marsikatero starejšo otroke bi bila zelo koristna jed tudi lahki lečin močnik.

Živalsko mleko v začetku ni priporočljivo, ker živali same včasih niso zdrave in pogosto pozimi ne morejo dajati zdravega mleka. Nekatere živali imajo tudi divji temperament in njihovo mleko bi zelo škodovalo vročekrvnim otrokom. Šele ko so otroci eno do dve leti stari, jih lahko hranite z lahkim, z vodo razredčenim mlekom. Nasprotno pa jim ne bo nikoli škodovalo, če bodo včasih uživali kuhano sadno čežano. Sadje, posebno dobra jabolka in hruške, je zelo pripravno za čiščenje krvi in zniževanje krvnega tlaka. Meso se lahko takšnim otrokom da šele potem, ko so zamenjali zobe. Če dobijo tovrstni otroci mesne jedi prej, postane njihova kri preveč razdražena, njihovo meso premastno in njihove žleze preveč zaslužene, in zaradi tega lahko kmalu nastane mnogo bolezni.

Ko takšni otroci enkrat shodijo in začno govoriti, se morajo zaposliti s pomirjujočimi igrami, ki dvigajo otroško dušo. Pri tem je treba neprestano paziti na to, da se ne bi takšni otroci preveč razvneli niti z gibanjem, niti s čustvenimi afekti. Če pa se kljub vsej previdnosti opazi, da se pogosteje pojavljajo izbruhi togote, tedaj se nikoli ne sme opustiti primerna kazen; to pa ne smejo biti takoj udarci, temveč bolj učinkovita je prepoved hrane. Kajti nič ne zdravi jeze boljše kot lakota.

Zelo dobro je v takšnem primeru otrokom pojasniti, daje nebeški Oče prepovedal hudobnim otrokom dajati kruh. Če bodo spet postali pridni in bodo prosili nebeškega Očeta za kruh, bo On staršem dovolil, naj jim ga takoj spet dajo. S tem bodo otroci opozorjeni na Boga in v njihovo mlado dušo se bo vtisnilo, da je On najzvestejši plačnik vsega dobrega in slabega. Če postanejo takšni otroci mirni in spodobni, jim je pa treba tudi povedati, da jih je nebeški Oče zelo vesel.

Če se otroci ne vzgajajo tako, jih bo pozneje zelo težko spraviti na pravo pot. Tu se bo potem izpolnil pregovor, da se staro drevo ne da več upogibati.

Ko takšni otroci odrastejo ter pridejo do samospoznanja, pri njih pa so še ponovno opazni simptomi pretirane razburljivosti, jim je predvsem treba priporočiti, naj živijo zelo zmerno. Naj hodijo zgodaj spat in naj zgodaj vstajajo, naj se vzdržijo alkoholnih pijač, pa tudi mesa nečistih živali in naj ne obiskujejo krajev, kjer se pleše in igra in kjer zganjajo vsakovrstne spektakle.

Za takšne ljudi obeh spolov je dobro, če se kmalu poročijo, kajti pohota takšnega vihravca je veliko hujša kot pri mirnem človeku. Poleg naravne diete naj tudi prav pogosto molijo in berejo duhovne knjige. To bo okrepilo njihovo dušo in razvezalo vezi njihovemu duhu. Ta se lažje popolnoma osvobodi, če se ljudje oprimejo MOJE ljubezni. Ker so takšni ljudje izpostavljeni večjim skušnjavam kot drugi, so po drugi strani tudi veliko bližje MOJI milosti. Ravno ti ljudje so tisti, iz katerih lahko nastane nekaj velikega, če pridejo na pravo pot, ker imajo v sebi pravi pogum. In iz takšnih

ljudi se bodo potem - duhovno vzeto - v MOJEM kraljestvu delale ladje in palače kot iz hrastovine in marmorja. Iz gob in trstike pa težko nastane kaj boljšega, kot so njihovi sestavni deli.

O človeški častihlepnosti

Prav tako huda in škodljiva kot togotnost je tudi častihlepnost, ki je pogosto vzrok jeze. Ponižni se ne razburi zlahka, pri ošabnem pa pri priči izbruhne jeza. Ta častihlepnost je pravzaprav glavni hudič pri ljudeh in je tesno povezana s Satanom. Vendar pa ta hudi duh obsede otroke šele takrat, ko so že prišli do nekakšnega samospoznanja.

Nagnjenja k temu pa opazimo že prej, ko otroci komaj že lahko govorijo. Samo enkrat postavite več otrok skupaj in jih opazujte pri njihovi igri - videli boste, kako se bo kmalu eden skazal pred drugim. Že otroku, ki komaj zna govoriti, je vseč, če ga drugi častijo. Posebno močan je ta nagon pri ženskemu spolu. Ta se začne zelo kmalu lišpati, in kdor se hoče takšni deklici prilizniti, jo mora le dovolj pogosto pohvaliti zaradi njene lepote. Če bi katera druga deklica veljala za lepšo, to povzroči vsaj skrite solze. Pri fantih velja lepota manj kot moč. Vsak hoče biti najmočnejši in premagati svojega tovariša. Z rokami in nogami mu bo brezobzirno dokazoval svojo moč, samo da bi veljal za najmočnejšega in zaradi tega za tistega, ki se ga v fantovski družbi najbolj bojijo.

Ob takšnih priložnostih opazimo navzočnost satansko hudobnega demona že pri otrocih. Da je treba tega demona pri priči premagati, nam je seveda čisto jasno - tudi če nihče nima višjega in globljega spoznanja o tej duševni zmožnosti - ker častihlepnost lahko le prehitro zapelje v največje pregrehe.

Spogledljiva deklica bo kmalu postala koketna in v tem stanju je že *tam*, kjer jo je Satan hotel imeti. In fant bo kmalu postal grobijan, prepirljivec in človek, kateremu ni sveto nič drugega več, kot on sam. Iz takšnih ljudi bodo kmalu postali obrekljivci in sodniki nad Bogom in nad vsem dogajanjem. Oni vse boljše razumejo in njihova sodba je pravilna že zaradi tega, ker so jo izrekli prav oni. Kaj bo pozneje iz takšnega človeka? Če se mu jasno pokaže njegova neumnost, mu zavre kri in kar ne bo mogel opraviti z usti, bo prepustil moči svojih rok. Kjer brčne konj, popustita Sokrat in Cicero.

Kjer hoče biti vsak najodličnejši, tam že prihajata skupaj častihlepnost in togotnost. Njena služabnika sta zahrbtnost in hinavščina. Ta častihlepni hudič v človeškem mesu je vir vsega zla med ljudmi in popolnoma enak najnižjemu in najglobljemu peklu, kajti v njem je združeno vse zlo. Ali bi bila kdaj kje kakšna vojna, če ta demon

ne bi tako pokvaril ljudi?

Zavrgli so Boga in tako danes kot prej povzdignili na prestol svojega demona častihlepnosti. Zato se človeštvu godi prav, da je tako zgoraj kot spodaj tiranizirano, kajti njega samega najbolj veseli to, da iz svojih otrok vzgaja tirane.

Zato vzgajajte svoje otroke k skromnosti in tudi sami bodite rajši poslednji kot prvi! Tedaj bodo morali tirani brez pomočnikov kmalu nemočno odnehati.

JAZ rad dopuščam, da moč višjih raste, da imajo tako norci spodaj vsaj nekaj, kar jih ponižuje in jim kaže, kakšni bi morali biti, pa niso. In tako sem takšnim regentom dal pooblastilo in upravičeno zatirajo človeštvo, kolikor morejo, ker človeštvo ne zasluži nič boljšega, dokler je tudi samo oblastiželjno. Zato bodi prava ponižnost trdno stališče vašega življenja. Potem vas bo hudoben demon častihlepja zapustil in tudi tiranije bo konec.

Glejte, to je pot blaženosti tukaj in v onstranstvu: Če hoče kdo graditi hišo, mora začeti spodaj! Kdor hoče poboljšati ljudi, naj poboljša najprej sebe in živi pravično, potem mu bodo tudi drugi sledili. Dokler ni MOJ nauk povsem upoštevan, ne bo niti tu niti v onstranstvu boljše, tako v podrobnostih kot na splošno. Kdor pa popolnoma sledi MOJEMU nauku, temu bo dobro tukaj in v onstranstvu. Ponižna duša je kmalu z vsem zadovoljna. In ker MI je najbližja, se tudi vedno zaveda najzanesljivejše in najboljše pomoči.

Jakob Lorber
Zemlja in luna